Година VI Цариградъ 13 Юній 1872 Брой 12

МАКЕДОНІЯ ще излиза единъ пжть прѣзъ седмицжтж, въ Сжботж.

Цѣна прѣдплатата за годинж 5 бѣлы меджидіета, а за шесть мѣсеца 3 както въ Цариградъ тукъ тъй и на всякждѣ по вънъ въ държавжтж, а на вънъ отъ държавжтж 6 т. е. шесть бѣлы мъдж.

Писма не освободены отъ пощенскж платж и поржчванія за вѣстникъ не сдружены съ прѣдплатжтж не ся пріемжтъ.

Всяко поржчваніе и изискваніе, за все що ся отнася до Македоніж, ще ся отправя исключително до редактора и издателя П. Р. СЛАВЕЙКОВА.

МАКЕДОНІЯ

Листъ за политикж и книжевность.

Подписка-та на спомоществованія-та става въ Цариградъ, въ Писалището на вѣстника, Асма-алтж въ пирпчіитѣ у Джамлия-ханъ № 15, а по вънъ при отреденытѣ настоятели, които отговарятъ за вѣстникътъ.

Статіи и писма за общеполезны работы вмѣстяватъ ся безъ платж, стига само да сж снабдены съ вѣрны подписы. За частны извѣстія плаща ся по 2 гр. за реда.

На настоятелитѣ ся устжпва по петь на сто отъ цѣнжтж на спомоществованіята като събержтъ отъ три спомоществованія на горѣ и гы издължатъ.

Рѣшеніето на Българскый въпросъ

Общественнитѣ въпроси които възникватъ въ нѣдрото на единъ цѣлъ народъ, отъ каквото природж и да сж тѣ, отличатъ отъ частнытѣ въпросы най вече по това, че споредъ колкото ся протакатъ съ врѣме, зематъ на себе си не осѣтно нѣкакъ все по-общъ характеръ, и отъ туй става и по-мжчно тѣхното искарваніе, понеже сж мнозина които ся интересуватъ въ окончателното имъ рѣшеніе. Заради това единственыйтъ може бы цѣръ на мжчнотіитѣ които ся раждатъ отъ таквызь въпросы лежи въ по-скорото имъ разврьзваніе, слѣдъ като ся проучатъ и прѣговорятъ серіозно и безъ прѣдубѣжденія.

Какъвъ бѣше въ началото си, Българскыйтъ въпросъ, рѣшеныйтъ вече крайно? твърдѣ простъ и лесно рѣшаемъ за онѣзи които тутакъ си изначало бѣхж разумѣли природжтж и характерътъ му. Идеята за общественното и нравственното развитіе на всякой единъ народъ е, и особенно въ сегашныйтъ вѣкъ, необходимото условіе на напрѣдъка и на цивилизуваніето на человѣческый родъ. Българскыйтъ народъ, който тежко и болѣзненно носеше онова по много причины достопорицаемото и осждителното си духовно управленіе отъ инородны и иноязычны пастыри, поставяны съ тѣхно незнаніе а многажды и противу волжтж имъ отъ едно и сжщо тъй другородно и другоязычно черковно началство, изрази едно по друго, еще и съ приличното къмъ туй началство почитаніе желаніето си за улучшеніе на това състояніе, и най-вече защото то правяше твърдѣ мжчно за осжществленіе неговото нравственно и умствено развитіе въ Османскжтж државж, отъ коіжто съставя значителнѣйшж часть, и показалъ бѣ вече прѣди годины, и срѣдствата чрѣзъ които можеше *тогазь* да ся исцѣри злото, като поиска собственно да ся испращатъ по Българскытѣ Епархіи отъ родътъ му и отъ языкътъ му архіереи, които бы посочили вѣрнытѣ отъ всякж Епархіж. За злж честь, Вселенската Патріархія, до коіжто ся упжти Българскыйтъ народъ, като до върховно негово тогазь черковно началство, или оставаше съвършенно глуха, къмъ тѣзи праведны желанія на Българскый народъ, или, погискана отъ тѣхната тж законность, отъ еднж странж даде нѣкое вниманіе, но отъ другж ся облѣни да подѣйствува въ духъ христіянскый, онова което правдата, правый разумъ и врѣменнытѣ обстоятелства изисквахж единъ за интересътъ на всичкжтж православнж Черквж, а друго за удовлетвореніе на самыйтъ Българскый народъ, който оставаше вѣренъ на отеческытѣ си догматы же и ученія.

А най чудното отъ всичко е че Вселенската Патріархія, ако отъ край си и да е упорствовала че Българскыйтъ въпросъ, като е отъ природж чисто черковнж, че неможалъ былъ ужь да ся рѣши инакъ освѣнь черковно, когато отъ другж странж тя сама на себе си като си противурѣчаше, прогласи ся многажды като непринадлеженъ сждникъ на Българскытѣ домогванія, като таквызи ужь които имали джхъ на народность и племенность и пропращаше по-първытѣ отъ Българитѣ до Правителството, а отъ другж странж ся стараеще да уничтожъ черковныйтъ въпросъ съ помощьтж на политическото началство, като наказваше, запираше, заточаваше онѣзи които не ся покорявахж слѣпо на нейнытѣ властолюбивы и не толкозь Евангелскы желанія. При това туй неправедно упорство не бѣше нито по правленіе на работытѣ нито рѣшеніе на прѣдлежащійтъ и отъ день на день развиваныйтъ въпросъ. И понеже Вселенската Патріархія помысли че ще може да утвърди на каноническы ужь и ненарушимы управителны привилегіи вѣдомственого си надъ Българскытѣ Епархіи, Българитѣ, слѣдъ като съ негодованіе видѣхж осуетены старанията си за поправленіе на работытѣ върху другы нѣкои основы, съ черковнжтж исторіж въ ржцѣ, отблъснжхж лесно тѣзи Патріаршескы привилегіи, като противупоставихж на тѣхъ, еще изъ начало на въпроса, другы каноническы привилегіи, беззаконно и самомнително уничтожены другъ пжть отъ Вселенскжтж Патріархіж, привилегіитѣ сирѣчь на самостоятелнытѣ черквы Охридскж, Търновскж и Ипекскж. *По* онѣзи които за своитѣ си привилегіи съ толкозь въсклицанія ся борихж не отворихж никаквж думж за чуждытѣ, сжщо тъй уважаемы и сжщо тъй ненарушимы привилегіи, които самопроизволно бѣхж освятотатствованы за исключителнж ползж на *В*селенскжтж Патріархіж.

Между това като ся протакаше неправилното състояніе по Българскытѣ Епархіи и черковнытѣ работы ся обращахж отъ день на день по-злѣ, Честното Правителство, ако и отъ най напрѣдъ, за причины които то си знае, и да ся показа благоволно къмъ Патріархіжтж та и даде силнж ржкж на помощь, подирѣ, като сжди по-праведно, прикани наистинж едно по друго разногласующытѣ страны на нѣкое возможно примиреніе, но като не сполучи многажды, пакъ гы умолева и увѣщава, до когато найпослѣ Вселенскыйтъ Патріархъ Григорій VI убѣденъ за належащето на работжтж прѣдложи му единъ планъ на Българскж Екзархіж черковно полунезависима отъ Патріархіжтж. А на основаніе на този Патріаршескый планъ, който малко по-послѣ быде и сжщественно прѣиначенъ, Честното Правителство издаде въ лѣто 1870 извѣстныйтъ онзи Императорскый Ферманъ, чрѣзъ който допуща на Българскыйтъ народъ съставяніето и устроеніето на еднж Българскж Екзархіж на основаніе на уложеніята на Православнжтж Черквж. Съ туй постановленіе съобразявани Българитѣ освѣнь привремменныйтъ Смѣсенъ Съвѣтъ свыкахж прѣзъ текущжтж годинж 1871 и общъ съборъ като ся испратихж прѣдставители отъ сичкытѣ Българскы Епархіи, който съборъ, като засѣдава повече отъ седмь мѣсеца въ Ортакюю, съчини уставътъ за бждущето управленіе на реченнжтж Екзархіж, който и тутакси ся прѣдстави на Имп. Правителство, отъ което званично ся поиска и позволеніе за избираніето на Екзарха Ия. Правителство, макаръ че дългото врѣме трѣбаше и да го убѣди за несмесчаваното и неумолимото упорство на Вселенскжтж Патріархіж, но пакъ отъ отеческо чадолюбіе водено, придума по-първитѣ Българи въ Цариградъ за да влѣзатъ и пакъ въ нѣкои прѣговоры съ Вселенскжтж Патр., и толкозь повече понеже новоизбранныйтъ Патріархъ Антимъ VI званично увѣряваше, че има твърдо намѣреніе за да рѣши окончателно този въпросъ въ общо възблагодареніе на всичкытѣ. Тѣзи по-първы отъ Българитѣ лица, както всякога, тъй и тозь пжть на радо сърдце послушахж Имп. Правителство, отидохж при Патріарха, който намѣри благоврѣміе да повтори и пакъ сжщытѣ увѣренія. Каквы надежды, но и какво паденіе на надежды! На Негово Всесветѣйшество Антиму шестому, който въ длъбокж старость за третето си на Вселенскый прѣстолъ възлѣзваніе имаше единственнж причинж рѣшеніего на Българскый въпросъ, нему бѣ прѣдоставено, не за да умири Черквжтж, но да тласне работытѣ до нѣма-й вече понататъкъ съ лукавжтж си нерѣшителность и попратливость.

Общеизвѣстна е фазата коіжто зехж Българскытѣ работы во врѣмето на Патріархуваніето на Н. Светѣйшество. Отъ какъ чрѣзъ поврътливото и лесномѣняемото си дѣйствіе направи невъзможенъ честитыйтъ исходъ на прѣговорытѣ съ които си играеше, особенното и отчасти тайното негово съобращеніе съ Българитѣ архіереи бѣше не истълкувано, за да не кажемъ нѣщо по друго. При строгото отъ неговж странж осжжданіе на станжлытѣ въ врѣмето на неговытѣ прѣдшественницы извърженія на трима Българи архіереи, при повтореното много пжтя увѣреніе за вдиганіето на тѣзи неправедны и противуканоническы извърженія, Н. Святейшество. Антимъ VI чрѣзъ едно писмо отъ архимандрита си Доситея бѣше дозволилъ на Българитѣ архіереи Пловдискому Панарету и Ловченскому Иларіону да извършватъ Божественнжтж службж, ако бы случайно ся повыкали нѣгдѣ отъ Благочестивытѣ христіяны. И при всичко че тѣзи архіереи, поблагодаривше Патріарху за това, не намѣрихж за благословно да ся въсползуватъ тогась отъ тъй по собственно побужденіе даваното тѣмъ дозволеніе да служатъ, когато исполѣ поканены отъ едновѣрнытѣ Българи за да извършатъ Божественнжтж службж въ Българскыйтъ храмъ при Балатъ поискахж умолително туй дозволеніе, Н. Святейшество не само имъ отрече това, но и когато тѣ служихж подъ силжтж на насилството, изверги и отлжчава гы безъ да испыта, безъ да гы сжди, безъ да чуе отговорътъ имъ, а еще и извършва чрѣзъ политическытѣ власти и отдалеченіето имъ отъ столицжтж.

Както и да е тѣзи жестокости можаше негли и да ся забравятъ съ теченіето на врѣмето, ако Антимъ VI побѣдоносенъ тогазь бы ималъ далновидностьтж да ся въсползува отъ тжзи си минутнж побѣдж въ ползж на мирътъ на Черквжтж. Но той при всичко че повторително ся увѣщава отъ Ч. правителство да подкачи пакъ прѣговорытѣ съ по-първытѣ отъ Българитѣ за по-скоро рѣшеніе на останалжтж разпицж, не само не склони на това, но като станж подигравка на сганораздигателны събранія, и като търсяше популярность повече неже Богочестіе, прѣдаде драгоцѣннѣйшитѣ интересы на Черквжтж на тѣзи събранія, въ които всякога прѣобладаваше повече дребното честолюбіе на нѣкои лица неже благочестіето къмъ Бога.

Но ето че пакъ, и при всичко това, като ся завърнжхж Българитѣ архіереи, и съ позволеніе на Правителството като станж избираніето на Екзарха, и като ся избра и припозна за таквъв Антимъ Видинскый, въодушевляванъ отъ духътъ на Евангелскый миръ и духовныйтъ съюзъ желающъ, не само че испрати при Патріарха лица почтенны и познати на черквжтж, и искаше чрѣзъ тѣхъ дозволеніе да ся прѣдстави прѣдъ него ако не подъ новыйтъ си титулъ то поне като Митрополитъ Видинскый, който е пристигнжлъ въ столицжтж по призваніе отъ Правителството и отъ общеизвѣстны обстоятелства, но и, като не отговаряше нищо положително на тѣзи лица Патріархътъ, три пжтя му писа послѣ та искаше умолително нынѣ убо благословеніето му, нынѣ же позволеніе да служи, а най послѣ и вдиганіето на станжлытѣ извънъ свещеннытѣ правила изверженія. Но отговорътъ на Патріарха спрямо тѣзи умоленія както и спрямо нетърпеливо ожидающійтъ Българскый народъ быде всякога велемудренното велѣніе за просто и слѣпо на волжтж му повиновеніе.

На спроти туй противуевангелско поведеніе на Антима VI и на Св. около него Синодъ, какво оставаше на Българитѣ да направятъ слѣдъ Имп. ферманъ, слѣдъ Народныйтъ Съборъ, слѣдъ исчерпваніето на всичкытѣ срѣдства за желаемото измиреніе? Нищо друго освѣнь, осланванъ врьзъ свещеннытѣ правила и ненарушимытѣ правдины на самостоятелнытѣ Българскы черквы, да провъзгласятъ отъ еднж странж като безсилно и като не бывше изверженіето на Българскытѣ владыци, а отъ другж съ званиченъ актъ да съставятъ и черковно Екзархіжтж си. Това и направя Екзархътъ чрѣзъ обнародванытѣ тука актове. А за да има читательтъ прѣдъ очи едно цѣло ще обнародвамы съврѣменно и испратенытѣ до Патріарха писма, както и окружното което ся прати до самостоятелнытѣ православны черквы съ тѣзи актове. А сжщо тъй ще смѣстимъ въ тжзи книжкж и двѣтѣ окружны писма на Екзарха и на Синода къмъ Българскый народъ. Ако ли читательтъ мѣтне единъ поглядъ и на обнародваното въ тжзи пакъ книжкж слово което Екзархътъ сказа когато служи въ деньтъ на Св. Кирила и Методія на 11-й маія въ Българскыйтъ храмъ при Балатъ и сравни неговото поведеніе съ онова на Патріарха, ще да може мыслимъ, да произнесе мнѣніе въ пълнж свободж върху еднж работж, която даже отъ еднж странж интересува всичкжтж православнж черквж а изобщо пакъ всичкый христіянскый свѣтъ. (*Слѣдуватъ актоветѣ.*)

Кое е най потрѣбното

„Освѣнъ трудътъ и знаніето нѣма нищо друго на свѣтътъ, което може да направи честитъ единъ частенъ человѣкъ, да обезбѣди и оздрави единъ народъ, и да укрѣпи и уякчи едно царство

Съ трудяніе и работяніе ся набавя щастіе или доброчестіе, съ трудяніе ся добыва сигурность за да бжде щастіето постоянно; а пъкъ съ знаніето ся постига да бжде трудътъ вѣчно плодоносенъ, силенъ и изобиленъ.

Онзи народъ, който иска да осигори бждущностьтж си, той има потрѣбж да работи и да ся учи сжщо тъй, както и онзи, който иска за напрѣдъ да си добые или да си извоевае бждущность.

Ный смы народъ не толкозь голѣмъ, а при туй смы еще и младъ народъ, много младъ и въ нѣкои отношенія едва сега що ся раждамы. Но пакъ безъ да ся ласкаемъ можемъ да кажемъ за себеси че не смы нѣкой твърдѣ кьопавъ народъ, а смы прѣдвидливъ и способенъ народъ, и ный вече смы имали свои Бероновци, Раковсковци и Иларіоновци, имали смы свои знаменити личности ако не у всичкы, а то у повечето области на знаніята. Но намъ много и много еще ни трѣба и работа и знаніе, защото поработили смы но отъ скоро и твърдѣ малко, и далеко не колкото бы трѣбало да работимъ. Като младъ народъ ный има за напрѣдъ да придобывамы знаніе и ученіе, а всякой знае че волята за работж у младъ народъ е рѣдко явленіе. Природна истина е, че младостьта търси наслажденіето си въ отпочиваніе, въ не работяніе, въ онова което Италіянцитѣ наричатъ „*Сладость отъ неработяніе*" а нашитѣ Агы го казватъ *кейфини бакмакъ*. Негриженіето както и не работяніето е свойственно на младытѣ годины, както отъ другж странж работяніето е свойственно, и токо кажи природно на зрѣлытѣ годины.

Отъ колко годины ный смы започнжли да работимъ и ето можемъ да кажемъ че придобыхмы едно нѣщо което нѣмахмы. Но ный трѣба да работимъ много повече и да работимъ съ по-голѣмо

знаніе, т. е. ный трѣба да гледамы щото всякой день да увеличавамы фондътъ въ знаніето, да го умножавамы всякой часъ.

Сега вече нѣма почти ни единъ человѣкъ, който да не вижда че само на знаніето и на трудътъ принадлѣжи благощастіето и будущностьта. А това особенно е въ смотреніе на по-малкытѣ народы. Исторіята е зела днесь толкозь право, щото безъ борбѫ ни на единъ народъ самостоятелностьта не ще може да бѫде одържана и спазена, а толкозь по-малко самостоятелностьта на по-малкытѣ народы. Началото на народноститѣ води къмъ това щото да ся слѣѭтъ повече групы въ единѫ масѫ. Италіенцитѣ прѣдставятъ днесь масѫ близу 25 миліона жителство; Нѣмцитѣ (безъ онѣзи въ Руссіѭ и въ Австріѭ) броятъ до четыридесеть миліона жители. Народнытѣ държавы, якы самы по себе си, ставатъ по-якы съ това, когато сѫ еще и голѣмы и стегнѫты.

Идеята на народность е проникнѫла вече и на Истокъ и е направила доста прозилиты, а разумѣва ся защо: което е истина на Западъ не може да е лъжа на Истокъ. Но ный смы малкы народы: колко Грьци има? колко Румуни има? колко Сърби и колко Българи? Бройтъ на всякой отъ тѣзи народы не е голѣмъ. Грьцката държавица далеко нѣма ни колкото единъ отъ многото вилаеты на Турскѫтѫ държавѫ, а Сърбскѫтѫ, ако бы даже да ѭ туримъ и въ пълнытѣ ѝ етнографскы границы, както самытѣ сърби бълнуватъ, пакъ не може да ся счита освѣнь между малкытѣ държавы, така и Румунія (насъ си нѣка не турямы въ смѣткѫтѫ). Отъ това излѣзва, амо колкото хубавы страны и п..типны ползы да има за тѣзи народы, осѫщественіето на началото на народностьтѫ, и както и да има то серіозно значеніе за тѣхъ, когато другытѣ посрѣдствомъ осѫщественіето на тѫзи идеѭ ставатъ твърдѣ голѣмы, помеиѫтитѣ на Истокъ народности спечелватъ това само да не сѫ твърдѣ малкы, но голѣмы да станѫтъ немогѫтъ. А туй отношеніе да ся прѣиначи съ искуственны срѣдства и мѫчно е и толко кажи невъзможно е. Възможно е да ся стопятъ вситѣ стихіи на единѫ народность въ еднодържавно тѣло, но различнытѣ стихіи отъ единѫ расѫ 1) да ся склонятъ въ единѫ органическѫ цѣлость, то не е възможно, а пъкъ и ако да бѣ възможно, щѣше да е щетно, и на здраво убійственно за всичкытѣ удове на туй абнормно тѣло. Расата не е една народность съ нѣкои до нѣйдѣ различны свойства, но е сума отъ различны народы съ малкы нѣкои сличности, съ свойства, които въ нѣкои, по твърдѣ малко, точкы гы отличаватъ като наличіе едно на друго. Расата да ся прѣобрази въ единъ политическый организмъ тъй сѫщо е невъзможно, както и всичкытѣ планеты да ся прѣобразятъ въ едно планетарно тѣло. Онѣзи които сънуватъ за туй и желаѭтъ това, могѫтъ да бѫдѫтъ твърдѣ почтенны хора, но политици не сѫ, а еще по-малко могѫтъ да ся проницателни политици. Тѣхнѫтѫ волѭ и тежненіята имъ не трѣба да гы замѣрямы съ кѫлыніе, но трѣба да признаемъ че тѣ правятъ утопіи, правятъ смѣткѫ съ планове безъ основаніе, съ дѣятели, които нито иматъ, нити могѫтъ да иматъ сѫществуваніе на твърдо землище.

Отъ всичко това слѣдува че, за онѣзи народы, които, и слѣдъ като ся съвокупятъ въ едно политическо тѣло, то пакъ си оставатъ малкы, нѣма друго срѣдство да ся одържатъ освѣнъ, *трудътъ* и *знаніята*. Тѣзи сѫ Архимедовитѣ точкы, съ които може да ся тръгне и да ся осигори тѣхната бѫдущность.

Народитѣ за които е рѣчь, между които можемъ да ся счетемъ и ный, трѣба да знаѭтъ това. Тѣмъ иллюзіи не итъ трѣбатъ, утопіи да правятъ за тѣхъ е и опасно. Тѣ трѣба всякой за себе си да търсятъ най напрѣдь изворъ на силѫ и могущество тамъ, дѣто много народы и прѣди тѣхъ сѫ го намѣрвали — *въ трудътъ и въ знаніето*. Когато всякой отъ тѣзи народы залкнѫтъ *съ трудъ* и *знаніе*, като удвоятъ и утроятъ силытѣ си, тогазь тѣ могѫтъ помежду си и съ другытѣ на Истокъ народы да скопчатъ сърьскы приспы и отъ всякѫ странѫ интересны. Но въ тѣзи международны сврьскы всякой отъ тѣхъ трѣба да внесе потрѣбныйтъ влогъ отъ умственнѣ и физическый капиталъ, а то може да бѫде, ако бы между това да сѫ работили добрѣ и съ прѣсърце, и ако на туй работяніе прибавимъ знаніе, — велико и сѫщественно знаніе.

Онова което е истина, то е истина: да ся искаже истинната е сѫщо тъй епасоносно, както е опасно да ся притаи тя или да ся прѣмълчи. Нека гледамы трезвенно на свѣтътъ и тъй само ще можемъ колкото по малко да бѫдемъ изложены на внезапны събытія и на опасны съмооблъгванія."

1) Раса ся зема тукъ за цѣлокупностьтѫ на нѣкои народы отъ едно происхожденіе, напр. Славенска раса като кажемъ разбирамы всичкытѣ словенскы народы, Руси, Поляци, Чехи, Сърби, и дрг. Тъй и Латинска раса като кажемъ разбирамы Френци, Таліенци, Испанцы и дру.

Адресы до Н. Блажен.

Адресъ отъ Свѣщовъ

Ваше Блаженство!

Не ся минѫ много врѣмя отъ какъ получихмы архыпастырското Ви отеческо писмо, което ни напомнюше Евангелскыты истины и неговата нравственность, съ които да ся съобразявамы, ето получихмы и друго Ваше окрѫжно писмо, писано тъй сѫще по духътъ на Евангелското и Апостолското ученіе. Първото Ви ся прочете въ всичкыты ни градскы церквы, сѫще и по черквыты на поглавныты села въ окрѫжіето ни и ся прочете отъ отца попь Икономa, и произведе въ народа неописаннѫ радость и неисказаннѫ признателность камь своиты духовны пастыри. Сѫще и второто ще ся прочете сега въ недѣли както въ градскыты ни тъй и въ селскыты черквы.

Изверженіята и анатематисванiята на грьцкѫтѫ Патріаршіѭ ные цѣнимъ толкова и гы считамы тъй неправедны и неумѣрни както и Ваше Блаженство гы считате въ окрѫжното си. Ные прѣдвиждахмы и си прѣдполагахмы още отъ напрѣдъ че грьцката Патріаршія, на коіжто упорството и поведеніето камъ нашія народъ праведно казвате че сѫ безъ примѣръ въ черковнѫтѫ исторіѭ, въ отчайваніето си тя може да прибѣгне до таквизь свойственны ней срѣдства, за туй Ви писахмы какво значать и ще значать прѣдъ насъ таквызито нейни противоканоническы постѫпкы.

Ные свръшваме писмото си като казвамы еще еднаждь че народътъ счита за незаконны, неправедны и за нищо изверженіята и анатематисваніята на Грьцкѫтѫ Патріаршіѭ и познава лошевото и намѣреніе, съ което тя гы употрѣблява. Народътъ си остава съ сѫщѫтѫ привержонностъ камъ своя Началникъ на възобновенѫтѫ си Българска Църква, и камъ другыты свои духовны пастыри и синодалны старцы, на които цѣлувамы свягѫтѫ десницѫ и сѫ прѣпорѫчвамы на молитвыты и благословеніята Ви.

СВИЩОВЪ Ваши духовны чяда.
1872 Іунія 2 (Слѣдватъ печятътъ на общинѫтѫ и подписити на члѣноветы)

Адресъ отъ Сливенъ

Блаженнѣйшій нашь Архыпастырю!

Ако бы было възможно да хвърлите единъ поглѣдъ въ разтрогнаното днесь наше отечество и погледате какво неописанна радость ся очъртава въ лицето на всѣкой Българинъ, па даже и въ най младото поколѣніе, на вѣрно като добрій нашь отецъ, иже полагаетъ душу свою за овцы, ще осѣтите извънрѣднѫ трогателность и благодарность. Българскый народъ ся радва и весели че той вече ся сдобы съ онуй което му бѣше майчино и бащино, грабнато неправедно; нъ той още по вече ся радва като гледа на кормилото Ваше Блаженно Святѣйшество, който самоутвердено и непоколебимо управи корабъ-тъ не въ Фенерското скверно пристанище а въ онуй смѣрно Българско. Что воздадимъ Господеви яже воздаде ни? Милостивый и правдолюбивый Богъ си спомни за Българскый народъ, и само чрѣзъ неговѫ-тѫ своѭ-тѫ помощь, при наши-ты слабы силы, чудны сѣтнины достигнѫхмы. Той е който благоволи да бѫдете избранъ за нашь првъ Патріархъ; той е който ни е подчинилъ да бѫдемъ щастливи рабы на великодушнитѣ и правдолюбнитѣ Османскы владѣтели, съ помощь-тѫ на които бы честитъ Българскый народъ да ся сдобые съ пълнѫ независимѫ черковнѫ Іерархіѭ. Что воздадимъ Господеви яже воздаде ни?

Отъ служеніето Божественнѫтѫ литургіѭ на праздникъ-тъ на наши-ты равноапостолы Кирилла и Методія отъ Ваше Святѣйшество съ прочіи-ты наши отцы и достойны съслужители Ваши, произведе най увеселително впечатленіе въ народа. Този Вашь, знаменитъ за черковнѫтѫ ни Исторіѭ, подвигъ направи да познае Богохранимото Ваше паство гласъ-тъ на истинныя си пастирь и смѣло да тръгне по стѫпкыты му; този Вашь доблественъ подвигъ произведе въ чадата на Българскый народъ най сърдечнѫ благодарность камъ милый си Архыпастырь; този Вашь доблественъ подвигъ кара сѫщыты чяда да выкать насърьчително: Дерзайте В. Всесветѣйшество, не убойте ся окресть нападающихъ на Вы; не щѫтъ да бѫдѫтъ малко уязвляющи ужеснытѣ стрѣлы на наши-ты вѣчны непріятели, ако смѣемь да кажемъ Фарисеи и лицемѣри, нъ неубойте ся. Самъ Богъ е отправилъ гнѣвътъ си камъ врагоеты ни. Тіи сѫ сѫщити които Господь нашь Іисусъ Христосъ укоряваше като думаше: Горе Вамъ книжници Фарисеи, яко затворяете царствіе небесное прѣдъ человѣка: Вы бо не входите, ни входящихъ оставляете внити. Сего ради лишшее пріимете осужденіе. Да наброяваме ли още прѣстѫпленіята на наши-ты врагове които сѫ безбройны и ужасны. Слѣдователно какво наказаніе могѫтъ да ни принишѫтъ тѣзи които сѫ смъртно повинни?

Жителити Православни Българе отъ Сливенскѫтѫ Епархіѭ като Ви Благодарятъ за службѫтѫ на Кирилла и Методій което прѣкрати вѣчно распрата съ Фенеръ, моли въ сѫщето врѣмя да слѣдвате пѫтьтъ който сте прѣдначертали; тѣ Ви още молять, като сѫ увѣрени че Ви е врѫченъ и подтвърденъ уставътъ на независимѫтѫ ни Іерархіѭ, колкото е възможно по скоро да сѫ рѫкополагатъ епископи и митрополити за епархіиты, зачтото, както и по прѣди приноминихмы, народа е жѫденъ за слово Божіе, и словото остава мъртво.

Като чистосердечно просимъ молитвыты Ви и смиренно поклонно цѣлувамы светѫтѫ Ви Архыпастирскѫ десницѫ и сме.

СЛИВЕНЪ 1872 Маія 20

Ваши покорни чяда во Христѣ

(Слѣдва печятьтъ на общинѫтѫ, подписати на члѣновети и и на всикыты гражданы)

Адресъ отъ Калоферъ

Святѣйшій и Блаженнѣйшій Патріарше и Пастыреначялниче Нашъ!

Сълзы отъ радость пролѣхмы мы при извѣстіето на великѫтѫ царскѫ милость надъ цѣлыи ни народъ и за великый Вашъ даръ. Съ чувства и мысли отъ глѫбокѫ благодарность и признателность ся прѣисплънихѫ нашиты сърдца при тыя неописанны благодѣянія? Съ подобны чувства и мысли мы сега, покорни и смирении рабы и чяда Ваши идемъ колѣнопрѣклонно да Ви привѣтствувамы съ подаренный Ви великъ Божій даръ и да попросимъ пастыреначялническото Ви благословеніе.

Велико и славно нѣчто ся сврьши сега надъ Васъ, Пастыреначялниче Нашій, велико и славно нѣчто на това основаніе си и изисквашe отъ Васъ, и Вы, като напълно съзнавате това, доказахте го на опытъ съ высокото си благоразуміе и достохвалны постѫпкы. Вы испълнихте много и дадохте высокы обѣщанія.

Даденыты Вы высокы обѣщанія, които заключаватъ за насъ, вѣрный, прѣданныи и любезный Вашь народъ, голѣмы и неописанны добрины, свидѣтелствуватъ явно за Вашѫтѫ благочестивѫ, добродѣтелнѫ и образованнѫ душѫ. Нека постоянно владычествуватъ въ Васъ тыя высокы чувства, тыя высокы мысли, тая высока Божія прѣмѫдрость, които ярко блѣщеть въ Вашиты пастыреначялническы слова, и нека *Вы* не оставять до конеца на живота Ви за прѣуспѣваніето на независимѫтѫ ни Православнѫ церквѫ, за доброто и славѫтѫ на отечеството ни и за добъръ примѣръ на потомството.

Да бѫде благословенъ Господь Богъ нашъ, който призрѣ на смиреніето ни и изля высокѫтѫ си благодатъ и милость надъ насъ!

Да е живъ Н. И. В. Възлюбленный ни царь бѫща който обърнѫ своето царско благоволеніе камъ насъ и ны обсипа съ неописанныты си благодѣянія!

Да ся живи Н. В. Великый Везирь и другыти царскы министри, които неусыпно ся грыжатъ за благоденствіето и напрѣдъка ни!

Да сѫ живи всичкы наши старци Ваши сътрудници, и всичкы наши доброжелателе и помощници въ дѣлото на избавленіето ни и въ бѫдѫщето ни благополучіе!

А Васъ и въвѣренный Вамъ цѣлъ Българскый народъ да закрыли и уварднва Пастыреначялникътъ на пастыреначялницыты, Царь-тъ на царіеты и Господь на господаріеты съ всемогѫщѫтѫ си десницѫ, като Ви подкрѣпява и управя съ своето върховно всеспасително Провиденіе.

Като цѣлувамы подирь това святѫтѫ Ви десницѫ и като просимъ Пастыреначялническото Ви благословеніе, оставамы съ най глѫбоко почитаніе за всегда.

КАЛОФЕРЪ Ваши смиренны чяда
1872 Маія 28-ый (слѣдва печатътъ на общинѫтѫ, и подписити на члѣноветы и на гражданеты.)

До Бугарскѫтѫ Екзархіѭ въ Цариградъ.

(Писмо отъ село Бобиште, Костурско,
Ваше Блаженство!

Подписанната община отъ село Бобиште, Костурско, съ настоящето ни градиме да Ви сърадвамы за въскачяваніето Ви на Бугарскый дорь сега потѫпченъ Патріаршески *прѣстолъ*, и да Ви кажимы оти нашата радость е голѣма и неописанна, зачтото Богъ нѣ помилва и нѣ пущи овчирь за да нѣ паси и да ни брани отъ вълцы. Ваше Блаженство! Нашего село като не знаеше сѫлбѫтѫ си, си рѣши само вопросо, като се основаваше на десетіо Членъ отъ Царскыо высокъ Фермань, оти и едно мѣсто (село) има право да ся съедини съ коіѫ цьрква сака, и явно се отказа отъ дождіето на Фенерь, и вместо на фенерскыо владыки се отхвърли отъ цьрковнита ни служба, още прѣзъ миналата година на 14-ый Септемврія, и като се съединяваме со другыты си братія Бугаре, припознавамы отъ денесь опака за цьрковно *началство* Буг. во Цариградъ *Ексархіѭ*, за което извѣстихме и до вѣстникъ Македоніѭ, нъ да ли обнародва не знаеме, (зачтото тука гдѣто е потрѣбно най много отъ всекое друго мѣсто, барень за во Загоричене, за во Блаца, и за во Бобиште, *что имаме Буг. учители и училища*, да се пріемва нѣкой отъ народныты ни органы, то тука много рѣдко достигнува вѣстникъ. За тука най рѣдовна поща се выраджіиты що ходе во Цариградъ и греле саде четыре пѫти прѣзь цѣлѫтѫ годинѫ, инакъ отъ друждe все се губе.) Сега като се отказахме отъ Гърцкыо владыка, и като нѣ се брое, спроти царскыо Фермань и нашата Епархія съ другыты Буг. епархіи, фанаріотино грькъ владыка сѐ на щрекъ се находва, туку гледа да нѣ клади во нѣкоя прамка, и най повике сега що си зафатихме ново училище да си правиме безь нѣговъ изинь, на и со име Буг. училище. Сѐ се фали и ни заплашва оти не ке нѣ остави да го доевършиме; за това непрѣмѣнно чрѣзь Ваше Блаженство чакаме дозволеніе, ако да е потрѣбно и отъ Правителството ни, зачтото инакъ ные ке быдиме най окаяныть по Буг. вопросъ. Надѣждыты ни бѣа голѣми при назначеніето и при припознаваніето на Буг. Екзархія, сега что да ѝ идимъ? като сме още безъ народны учители и свещенници по селата, безъ народенъ духъ и развитіе, при честитото и конечно рѣшеніе на Буг. вопросъ, ные ведваждь си останахме и безь ексархъ, безъ владыка и безъ покровителство, но само изложени на лютитѣ нападенія и прищевкы на Фенерь, напастинѫ и ные отъ повторомъ ке се мѫчиме да си го рѣшаваме Буг. вопросъ, туку като сме още во простодушіето си, кой знае още колко камени ке нѣ тѫлче по главѫтѫ ни, *ако Вашета света десница часъ по* быго не пристигне и до тука съ всекаквѣ начинь да нѣ подкрѣпи и като квачка да нѣ закрыли отъ лютытѣ фенерскы нокіе.

Опростѣте за дрьзостьтѫ ни, ако да имаме честьтѫ да се наречиме слугы на

Ваше Блаженство

Отъ общината члѣновети за сичкото село
(Слѣдвать подписити и селскый печать)
БОБИЩЕ 24 Маія 1872.

Изводъ отъ дописки.

Трѣвна. *Господине Редакторе!*

Отъ много време не ся е срѣщало въ вѣстницытѣ нещо и отъ нашего село, за живота и за работитѣ ни. Да не мыслите че ный тука не живѣймы и че не вършемъ никакви работи. Но тука въ селото ни таквизь работи сѫ вършатъ щото и ты ще са слисашъ ако са научишь. Азь ще са помѫча да опиша работитѣ които са вършатъ днесъ тука, но за поясненіе трѣба да захвана отъ прѣди двѣ три годины.

Извѣстно ви е, Г. Р-ре, че нашето училище имаше нѣколко хилади гроша отъ които отъ лихвата имъ са поддържахѫ училищата, че тези пари незнам какъ бѣхѫ занемарени отъ ныйдѣ не излѣзваше ни пара ни пулъ освѣнь ако са разсърдехѫ нѣкому тогасъ обаждахѫ и гы земахѫ. За туй прѣди години са събрахѫ Еснафитѣ и като избрахѫ общино, дадохѫ и записитѣ да ги уздрави като имъ опрѣдели заплатѫ по 50 гр. Тогасъ захванахѫ да оздравяватъ записитѣ като захванахѫ отъ по първитѣ Еснафи, и защото нѣколко годины не бѣхѫ премѣнувани записитѣ, лихвата надминуваше главнитѣ, тъй щото паритѣ сѫ удвоихѫ, но само Еснафитѣ платихѫ лихва, а родинитѣ и кліентитѣ на чорбаджіитѣ платихѫ само главни а на нѣкои оставихѫ и отъ главнитѣ. Но и да е работата вървеше, и селенитѣ са радвахѫ че общитѣ пари сѫ умножаватъ че за напредъ ще можемь да си нарелимъ по добрѣ училищата и да си научимь дѣцата. Но сичкытѣ смѣтки са развалихѫ защото общината като видя че има готови пари около 50,000 гр. помысли да направи една добрина? на селото, (разумѣва са за да клъвне нѣщо отъ тезь пари) захванахѫ да та, защото знайте че голѣма нужда имахме отъ пѫть. И тъй като го захванахѫ, вадихѫ, по лѫжи ходихѫ, дигахѫ, слагахѫ и подиръ отъ 200,000 гроша които имъ минахѫ презъ рѫцѣтѣ въ разстояніе на 2 годины. Еднамъ щѫтъ са намѣри около 30,000 гр. записи и тѣ батакъ. Една отъ общитѣ рѣ не му стигна дѣто си земаше запла

та и седѣше въ Търново като му са плащаше особно, но направи и сына си учитель, който, мысля, на двѣ магарета слама не може да раздѣли, но народа са подигна и го извадихж отъ училището. Другіи пакъ направи касіеринъ сына си, за да имъ видятъ работата и на оставалитѣ пара. Първія общинарь, пакъ васили и турна сына си втори пжть учитель и народа като неможе нищо да му стори, хвана са частенъ учитель, но тѣ, общинаритѣ намѣрихж му срѣдстното и го запрѣхж, и тъй развалихж частного училище. Но и еснафитѣ едвамъ съ ходѣніе по Търново и смарь отъ мютесарифини сполучихж да го извадить, но сега чуемы че неговитѣ събратія общинари щели да му заплатятъ (ако не сж му заплатили) на пълно заплатата защото е стоялъ три дни и пол. въ училището. Тъй си и вършехж нашитѣ общинари до зимась. Но нѣкой млади заедно съ еснафитѣ рѣшихж да си отворятъ читалища, и тъй зимасъ на 6 10-ври съставихмы читалище. Но то захвана да са гони още отъ първія часъ защото мыслихж че читалището ще иска да земе управленіето на общитѣ работи, по тжзъ причина днесъ читалището ни, май не му върви. Слѣдъ туй зимасъ еснафитѣ като гледахж върбежа на училището, поискахж да натоварятъ Чит. Нас. съ управленіето на училищнитѣ работи, но то са отказа като гы насърдчи да си изберятъ училищно Нас. което да гледа тезъ работи. Еснафитѣ тогазъ пристжпихж за избираніето на Наст. и избрахж 6 души отъ по първитѣ еснафліи като гы натоварихж да испълняватъ длъжноститѣ си споредъ начертанъ уставъ. Но общината на туй никакъ не видеши добрѣ и гледаше какъ и да е да събори Наст. но никакъ неможеше защото Наст. са подлържаши отъ еснафитѣ. Но най сѣтне сполучи, защото единъ отъ учителитѣ въ доли на помощь. Незнамъ по какви причини, той още като са направи читалището захвана нѣкакъ да го гледа на криво, а като стана уч. Наст. той вече явно захвана да хоратува противъ читалището и противъ уч. Наст. На 1 маія той неотиди на училището. Тозъ часъ наглаcенитѣ отъ общината са събрахж съ споразуменіето на учительтъ дохождатъ въ училището да са научатъ причината на оставяніето му, той и предложи писменно, и явява че си има работа, но общината не са благодарява отъ писменната оставка, но иска друга и му казва че трѣба да има друга причина. Учительтъ си отива, но слѣдъ него отиватъ отъ общината посланницы да го молятъ да остане, Но тогазъ той казва че са страхува отъ учит. Наст. и че за туй си дава оставката. Връщатъ си посланницытѣ, и нанатъ тазъ причина. Тогазъ сичкы общинары и тѣхны партизаны съ единъ гласъ викватъ срѣщо Наст. чи интригува противъ учителитѣ и казватъ че нема наст. че сички сж Настоятели и сички ще надзиравать училището. Тжй стана и са развали уч. Насто. Нѣкой отъ общинаритѣ вече са радвали за тжзи сполукж че и Читалището ще развалимъ. Ный пещемъ вчерашни хлепета да располагатъ съ общественнитѣ работы. Сичко туй е пълна истинна, и вѣрвамъ че чрѣзъ обнародваніето на тѣзи редове ще са подѣйствува за управленіето на това толкозъ лошо положеніе на трѣвненскитѣ училищны работы.

Единъ Трѣвненицъ

Ній смы пълно увѣрены въ това което дописникътъ ни пише, и знаемъ че той описва само еднж часть отъ онова което е станало. Ный имамы и частны свѣденія които по на широко описватъ интригуваніето на Учительтъ. Но за сега прѣвъздържаны съ надѣжда че той ще са отрече отъ подлжтж си постжпкж. Инакъ ный ще пишемъ по подробно и ще извадимъ прѣдъ публикжтж поведеніето и на общинжтж и на вейный покоренъ служитель-подлизвикъ. Ный знаемы и защо Учительтъ гони и явно казва че ще сжсипе и Читалището както и Настоятелството, и що го искажемъ ако възимамы нуждж макаръ и учительтъ ни е добъръ пріятель. Но ный уважаваны по високо общій интересъ отъ колкото пріятелството.

Тулча *Господине Редакторе.* Дописката отъ Тулчіж до *Левантъ Таймсъ* е сжще истинска, само че станалоти тука отъ 2 год. Злоупотрѣбления, безчинія сж и неизброими и невидѣлни и до той часъ. Голѣмы щеты и пагубы има отъ това въобще всичкото население. Защото освѣнъ Хюкюметътъ, крадцити и злодѣити, нѣма да излъжемъ, като кажемъ, че нѣма лице, което да е докачено горчиво на честьтж си понеже Царскиты заповѣди и закони. Тежко и онова, което не имъ ся влизаше да го изпълнятъ. Както Папиты продавахж едно врѣме Сн[illegible], тъй сжщо и тука правосждіето са продава съ пары; съ тжіж разликж, че тука подаваніето, ако си двѣтѣ страни тъстичкы, нѣма конецъ.

Една добра комедія са игра тука прѣзъ Февруарій, когато Мютесарифъ Исмаилъ Бей дойде съ Димитраки Бея да управлява ужъ работиты, като на бързо сега дълго и широко нѣма да Ви расправяме толкова само, [illegible] намирахж въ кжщатж на единъ татаринъ Боткалинъ на гостепріемство му (какъ му)!! който е познатъ на всичкото тука населеніе за най безвъпроснѣнъ крадецъ и злодѣецъ. Той прѣди 3 год. бѣше убилъ женаси и стоя доста въ веригы, незнаемъ какъ го пуснжхж и другы подобни такыва много и инии. Когато безъ изборъ Исмаилъ Бей го тури Аза въ меджлисътъ, народътъ едвамъ сполучи да го сваля отъ тоя поста и ето той Татаринъ отива изводнжждъ по Тулчж и Исмаилъ Бей го дарява съ поголѣмъ чинъ: Рейзинъ на беледіето, такъвъ е сега нашій градскый съвѣтъ, управленъ.

Още и това направи тогава Мютесар. за замазваніе очите; прати домма хора по кжщата които испитахж и донесохж въ малко врѣмя расписи, потвърдены съ подписи, за доволно злоупотрѣбленія грабежи и рушвети. Мютесар. макаръ че му ся извѣсти това, тъй си сж похлупи. Нъ сега ся извѣстявамо че ужъ щѣло да ся пращари отъ Руссе. Жюрналджійти, които сж надѣемъ да посѣтятъ и нашіж Добруджж ще имать да събиратъ доволно матеріялъ и може бы, ако си испълняватъ точно длъжноститѣ, ще дадять много повече тжжесть и вѣрж на това, което ніе сега много вкратцѣ Ви извѣстявамо, — като служитель на ловный гласъ за народныти и общи интересы, считаме за длъжность и нужжж да Ви съобщимъ тия.

Софія *1872 Маія 28.* — Чулемъ човѣкъ сте, Г-не Славейковъ; незнамъ що сте са угледали на нашіа Софія, та казувате іж загламихнала, у Китай са намирала и не знам що и още. Жално ми стана на и незнаіж защо да немате отъ тука нѣкой кой да Вы съобщава какво става въ нашый градъ, че тука вършатъ работы и да видишь работы! на които описаніето бихъ Вы испратилъ стига само да са пріеме. Колкото за сега щж Вы кажж еднж съвсѣмъ прѣсна. Когато даже са назначавахж сегашнытѣ ни старци по Епархіатѣ. то нашитѣ прѣдставители като са намираха и още въ Ц-градъ, писаха на тукашната община да си даде гласътъ за Дѣда Ил. Ловчанскый, като и казваха, както слушахъ, че дѣдо Иларіонъ е вече доста старъ человѣкъ, и пакъ има доволно пары, па споредъ Устава едната третина отъ тѣхъ ще останатъ на Епархіата гдѣто умрѣ, та да побързать да го изберать. Тогава това прѣдложеніе на прѣдставителитѣ са отвърли. Тѣса вързаха и захванаха да распростирать пакъ свое мнѣніе. Сега като сполучихо това, кое на другыго порицаваха да диктаторствуватъ въ общинскытѣ работытѣ осжществихж своето мнѣніе. На Спасовъ-день свикватъ епархіаленъ съборъ за да подтвърди избранный вече отъ тѣхъ владыка, копіе отъ писмата ще Ви проводимъ съ другытѣ списанія за да видите, че работата е была нагласена. Прѣдставители отъ селата, казитѣ и отъ еснафетѣ са събраха наистина нъ не да избирать, а да подтвърдать. Не бѣхме повикани да чуемъ сами, нъ научихме са, че главный ны учитель. бывшій прѣдставитель, който нещея да си обѣли зъбитѣ на Кыр. и Мет. и да каже нѣкое словце на народътъ, който чакаше сега поне за първъ пжтъ да му чуе гласъ-тъ, благоизволилъ въ словото си на това събраніе да увѣри призовантытѣ подтвърдители, че ако дойде Дѣдо Ловчу тука щѣлъ да са ползува епархіата ны отъ парытѣ му и послѣ ный Вы повыкахме за да подтвърдите избраный вече дѣда Ловчу, та който обича нека заповѣда да са подпише на писмата, които ще му са подписать. Послѣ захванаха подписваніята едни са подписали сами, а на другиа са казвало: да та подпишеме ли и като земали одговоръ: да, подписвали имената. На сжщый день телеграфирали въ Ц-градъ и испратили писмата, за Ексарха, за Синодія и за дѣда Иларіона. Незнаемъ до колко е съгласенъ тозъ изборъ съ уставътъ на Ексархіата ни и какъ ще да са пріеме, не можемъ обаче да не повѣрваны че дѣдо Иларіонъ ще разбере защо нашитѣ прѣдставители обичать нѣговытѣ парички повече отъ колкото него самиго; а това го знаемъ положително.

Около този съборъ ни имахме случай да научимъ еще едно злоупотрѣбленіе на общинскый прѣдседатель Н. Тодора, когото трѣбва да познавате отъ прѣдседателствуваніето му въ Пазар. общини. Той тука былъ прѣдседатель, послѣ са изгони ради злоупотрѣбленіе, и сега нѣговытѣ, въ интереса на които той работи поставихж го пакъ за такъвъ. Прѣди нѣколко деня дохождатъ нѣколцина селяне отъ Радомирската община съ писмо което прѣдставляваши едно родство и питаха свободно ли е или не да допущать вѣнчаніе. Н. Тодоръ като са позарилъ съ селянетѣ цѣла недѣля, най послѣ склонилъ да имъ земе два Л. Т. За св. джобъ и 60 гр. за пуле, и испратилъ гы безъ никакво писмо до Родомир. община, селянетѣ отиватъ въ Радомиръ пакъ захващатъ до хулатъ върху общ., че гы непризнавать вече и др. много тикыва. Прѣдставителитѣ отъ Радомиръ за епархіалныйтъ съборъ бѣхж дошли съ намѣреніе да си оплачатъ на събора отъ тази гнусна постжпка на Соф. Общ. прѣд. пріятелитѣ му обаче сполучиха да не отворять и тоя въпросъ въ Събора, и послѣ дѣло попъ ще иска писменно извиненіе отъ Рад. об. Тѣ склониха, нъ такова писмо не земиха и послѣ, а отидоха си да го чекать въ Радомиръ. Сега е желателно да ни кажать патронытѣ на дѣда попа, бждящый тука протосингелъ на дѣда Ловчу, какво мыслить за тая му постжпка? пещо ли и още да са увѣрять, че той злоупотрѣблява положеніето си, той е мюзавиринъ подъ мюзавиритѣ? Най послѣ да ли е прилично да са давать отъ тука вуля когато и Радомирци си имать община, па имать и училище, разноскытѣ на което излизать отъ тѣзи нѣща?

Единъ Софіянецъ.

Серестъ 2 Юній 1872. — Грьцкото Духовенство никакъ не стои мирно по нашитѣ страны. То прибѣгва до най-подлитѣ срѣдстве за дано да може да поддържи властьта си надъ насъ. Ето единъ скорошенъ примѣръ: на 24 Май Протосингельтъ на тукашныя Владика като искалъ да заповѣда на Г. Попъ Петра да чете клетытѣ Патріаршескы клетвы въ черквж, попъ Петръ му отговаря: туй неможи да го направижъ, защото не е право и защото съвѣстьта ми не го допуща, дайте го на другытѣ попове да го четжтъ. Ты ще го четешь, отговорилъ Протосингелътъ, защото Владиката тъй заржча, и ако не щешь що пишж на Владиката, (който въ сжщія день бѣше заминжлъ за Солунъ.) Пиши ако щешь и на Патрикътъ было, казалъ попътъ, азъ съмъ Българинъ азъ не четж таквызъ неправедны грьцкы афоресза. На утрото въ черква дойде самичакъ Протосингелътъ да чете афорезмото но щомъ започнж да го чете и попъ Петръ съ много родолюбивы Българы излѣзохж отъ черквж да не чуватъ клонетѣ на отчаяныти грьцкы черноризцы. Тогазь попъ Петръ ся отрече да служи вече въ грьцката черква извади си пжтното тескере и отиде въ Драмско до село Просѣченъ и Плевно да ся разходи. Но протосингелътъ трѣбало да си отмъсти за постжпката на Попа: той зель едно заптіе и отишелъ у тѣхъ да го търси, дѣто, като го ненамѣрилъ поржчалъ на махаленскытѣ мухтари да гледатъ вечерьтж като си дойде да го проводжтъ на Правителството. Попътъ си дошелъ вечерьта, но махленитѣ а особенно Г. Тегужикъ, родомъ Влахъ, не рачили да го прѣдаджтъ тозъ-часъ на Правителството а оставили за сутреньтж когато прѣдадохж попътъ дѣто му зехж единъ кефилъ дордѣ си дойде Владиката.

Владиката спооще си дойде но нищо не е станало още, каквото стане ще Ви пишж. Научаваны ся че щели да обрьнатъ брадата на попа и че щели да го пратіжтъ на заточеніе — не е чудно и да го направять защото много таквызь примѣри сж ставали особенно по нашитѣ страны. Таквызъ сж быле Грьцкытѣ калугери за выпагы таквызь и сега повече отъ другы пжть злоупотрѣбяватъ властьта си защо и тѣ сж осѣщать че нема много врѣме да ся мине и ный ще ся присъединимы съвършенно на народната и Бъл. Патріаршія и тѣ щѣ си останжтъ съ мечтытѣ, ще си дигжтъ парцалитѣ отъ тѣзи страны. Дано колкото е възможно по-скоро да стане нашето официално присъединеніе на народната ни патріаршія че тогазь за выпагы да ся отървемъ отъ неприятелитѣ на народътъ си. (Хлопайте да Ви ся отвори просѣте да Ви ся даде Р.)

— По послѣдни съобщенія отъ Сѣръ ни Извѣстяватъ че по слѣдствіе на станжлытѣ промѣнения придирвніята върху съзаклятіето за убиваніе на Българскыйтъ учитель въ този градъ прѣсекжжли тамъ и работата ся отнесла ужъ тука да ся изслѣдува. Ный земамы поводъ отъ това да помолимъ Имп. Правителство отъ странж на цѣлъ българскы народъ за доискарваніето на тѣзи придирки и за наказаніето на виновнытѣ, защото попусньто и това тъй уличено злодѣяніе слѣдствіата на грьцкытѣ върлувания въ Македоніж неможжтъ ся запрѣдвари. Покушенія на убійства отъ странж на гърцитѣ връзъ Българитѣ станжхж лани еще въ Кустурско, а едно вече ся и извърши въ Разградъ; но прѣди станжхж въ Струмицж, а подиръ него и това въ Сѣръ и въ повечето отъ тѣзи покушенія ся намѣрвать подмѣсены самытѣ гърци владици, които чрѣзъ влияніето си до сега сж все извѣгнали отъ ржцѣтѣ на правосждіето, и все по-жестокы къмъ Българитѣ сж ставали.

Едно неприятно заключеніе.

Изъ Цариградъ ни доливатъ, че нашите работи сж тржгнжли пакъ рачешки; а в. „Македонія" потвърдява тия прискърбни извѣстия. А кой е кривъ въ сичкото това? — Разбира са, че ние сми. Най-голѣмата наша погрѣшка е тая, че ние са увлѣкавами отъ минутните впечатлѣнія, — щомъ премине пърната минута, то нашиятъ вжсторгъ угасва и ние са отказвамо отъ сичко, щото ни принадлѣжи лично. Българинътъ е постояненъ само тогава, когато работи за своиятъ джебъ. Другата наша погрѣшка е тая, че ние искамо да бждемъ въ сѣка чорба мерудия, но да не работиме нищо и да не жертвувамо нищо. Когато нѣкой българинъ са рѣшава да изпжрши каквато и да е обществени работа, то той са завзема не изъ убежденіе, а за ината или за своята лична полза. Това заключение ние сме готови да потвърдиме съ хилѣди факти. Ако нѣкой, непознатъ съ нашиятъ характеръ, човѣкъ би чулъ що происхожда въ Цариградъ, т. е. ако той би са научилъ какво са вършва на Орта-кюю, то би помислилъ, че бжлгарските представителя сж са раздѣлили на двѣ партии, изъ които одната разлѣлява убѣжденията на бжлгарскиять патриархъ и за неговиять синодъ, а другата е въ сичко противна. Ние можемо смѣло да кажемо сѣкиму, че подобно раздѣление не сжществува. Най-главната причина (сичкото това ние изваждаве изъ най-достовѣрни источникъ), която е накарала нашиятя представители да са раздѣлатъ на два враждебни лагеря, е чорбаджелжкътъ. Така нарѣченната комисия е сжставена отъ чорбаджие; а тие чорбаджие по-скоро би са смгласиле да добиятъ краста, нежели да допуснятъ между себѣ си прости и сиромаси хора. „Вие чакайте и надѣйте са на нази; ние сичко ще да свършиме сами," говорятъ тие. „Но ние сме народни представители! Народътъ ни е избралъ не да дрѣмеме по Цариградъ и да гониме кучетата; а да нарѣдиме, колкото са може по-скоро, екзархията си и да са вжрнеме назадъ," казвать клѣтите представители. „Хайде, хайде, махнете са отъ тука и чѣкайте," отговарятъ чорбаджието и продължаватъ да работатъ по своятъ кефъ. Сичкото това е твжрде жалостно явленіе, но то сжществува вече. И така, неудоволствието между комисията и народните предстоятели расте се повече и повече, „Македония" са обжрща камъ комисията и пита я; „Защо комисията са не погрижи за свикването на ресурсниятъ народенъ сжборъ? Защо тя не извѣсти епархиите за бждящите избори, щото тие да иматъ време да ся поразмислятъ и да ся посжвѣтуватъ между себѣ си?" Въ това сжщо време, тоя вѣстникъ пита и народните представители, за какво ги е избрилъ народътъ и какои сж тѣхнитѣ обязаности; найпослѣ, той са обжрща и камъ самиятъ народъ и пита го: защо е той така равнодушенъ камъ своите собственни интереси и камъ своето щастие. Народътъ има пжлно право да свали самозванната комисия и да нарѣди своята епархия по своето благоусмотрѣние. Черковата и чорбаджелжкътъ не трѣба да иматъ нищо общо. Комисията употрѣблява сичките си сили да устрое кзархійскиятъ съвѣтъ така, щото да ичатъ що да крадатъ и отъ дѣ да си хранатъ нѣкои. „Тие камисарите, говори „Македония," туратъ своята личность по-горе отъ народната воля; а своите лични интереси по-високо отъ интересите на отечеството ни." Ако сичкото това е справедливо, то нашата бждяща епархия ще заприлича на фанариотската тарапхана, която е сжществовала само за демибеллжкъ, за разврать и за пиянство. Не, братия, не, народътъ ни нѣма да добие ни честно духовенство, ни достойни учители, ни добъръ черковенъ рѣдъ, ако нашите вратове бждатъ спрѣгнати и занапрѣдъ въ чорбаджийските кола. *(Свобода)*

Вжтрѣшното състояніе на Австріж

Прочитамы въ *Енденпанданса Белжсъ* слѣдующето:

"Дописки ни отъ Вѣнж и отъ Пещж не изобразяватъ толкозь пріятно образътъ на настоящето състояніе на Австроунгаріж.

Въ Цизлейтаніж, т. е. отвждъ Лайтж, Правителството ся намѣрва всякога противуполитически въпросы отъ неоспоримж важность Чехското движеніе въ Бохеміж, уталожено на минутж, но което въ първо благопрѣіе ще изблюкне пакъ; обѣщанного еманципираніе на Галиціж, което ся и отложи за грьцкитѣ календы; законытѣ които ся обѣщаны на нѣмцытѣ да ся приложжтъ въ Конституціжтж; избирателного прѣобразованіе, непосрѣдственныйтѣ избори въ Раихратьтъ, обліраваніето на дѣвлійта при записваніето въ военнжтж службж, законытѣ които сж относятъ до религіознытѣ общества, еманципираніето на общественното образованіе, всичкы тѣзи въпросы, очакватъ рѣшеніето си, а никой непоказва присърдце да спомогне, нито Правителството, нито парламентътъ и даже нито общого мнѣніе, което е повече отъ всякой другъ пжть раздѣлено и обескуражено за суетнытѣ да сега старанія, за да стигнжтъ до едно състояніе на работытѣ равно, тихо и което да прѣдсказва по честито бждуще.

Въ Маджарско работытѣ не вървятъ никакъ подобрѣ. Избирателныйтъ періодъ въ началото са си очерта съ сцены насилственны отъ които малко примѣры бы намѣрилъ нѣкой въ другытѣ мѣста. Ако Маджарско не ся населяваше освѣнъ отъ Маджари само, тѣзи бурны прѣнія, свойственны на туй племе, не щохж да иматъ нѣкоіж важность, защото ако маджаринътъ е отъ сждливо (кавгаджійско) расположеніе въ полето на законодателнытѣ и политическытѣ разисканія, има нѣкое прѣимущество което не е отъ малкж важность; а то е пламенно родолюбіе и не измѣнна прѣданность на постановленія и на правдинытѣ му. Но Угарія, т. е. Маджарско обіемо въ нѣдрата си племена отъ Славяны, Хървати, Далматинцы, Сърбы и дру. които нѣмать нетытѣ прѣимущеото, (?) ако и да занимаватъ нетытѣ желанія за Автономіж. Кризата ниои днесъ между Маджарскж Унгаріж и славенскж Унгаріж, както сжществува и отвждъ Лайтж между Нѣмскыйтъ елементъ, и между елементытѣ полянскый, словинскый и бохемскый или чехскый. Принцътъ Ауосбергъ и конституалцитѣ на Австріж ще сполучатъ ли да турять нѣ-

какъвъ редъ въ този хаосъ, да възстановятъ, ако не нѣкое споразумѣніе, а то поне прѣмиріе между противоположнытѣ и на спогодяваніе не пристающытѣ елементы? Никой не бы моглъ да каже.

Ето Адресытѣ за които поменѫхмы въ миналый си брой и които видѣхѫ за нужно тукашнитѣ Българи да подадѫтъ на Н. Выс. В. Везирь и на Н. Блаженство Священноначалника нашего. Адресы въ този духъ написани ся очакватъ въ скоро врѣме да пристигнѫтъ и отъ вънъ за да ся осуетятъ и послѣднитѣ интригы на Грьцкѫтѫ Патріархіѭ.

Ваше Височество.

Благодѣяніята които по случай на испълненіето на В. Ц. Ферманъ отъ 8 Зилхидже 1286 произтекохѫ за нашій народъ отъ приснотекущый источникъ на милоститы, сѫ една неизчерпаема храна на всегдашнѭтѫ признателность и непоколебимѫтѫ вѣрность, съ които е въодушевенъ и които праведно дължнѣе Българскый народъ къмъ Царскый Прѣстолъ.

Нашій народъ бѣше насилствено подчиненъ, колкото неправедно въ гражданско отношеніе, толкова и противъ каноническы въ църковно отношеніе, подъ еднѫ чюждѫ духовнѫ власть, която, колкото и да отрича на думы плѣменното различіе въ църквѫтѫ, на дѣло въ упражненіето на неканоническото си Господствуваніе не ся е водила освѣнь отъ свѣтскыты интерессы на народностьтѫ, отъ коіѭто е зела имято си, въ вещественъ и нравственъ вредъ на нашіѭтѫ народность. Нашето униженіе бѣше крайне, и ето зачто съ праведното удовлетвореніе на най-законныты ни желанія, което ны прави непосрѣдственны подданици на Ц. Прѣстолъ, мы вече чувствувамы себе си възродени и нравствено въздигнаты. Да, Ваше Височество, нашій народъ сега може да види бѣлъ свѣтъ, нашій народъ сега може да види себе си въ реда на поданиты на Царскый Прѣстолъ народы и да ся радва на Царскиты милости, и всичко това покорнѣйшити Ваши раби толкова добрѣ оцѣнявать, чтото немогѫтъ да пропуснѫтъ тыя радостны дни, безъ да изявятъ глѫбокѫтѫ си признателность на Ваше Височество, като Го помолимъ съврѣменно да принесе въ подножіето на Прѣстола на Н. И. В. Султана, възлюбленый ни Господарь, горящиты ни чювства на твърдѫ вѣрность и непоколѣбимѫ прѣданность.

Ваше Височество

Долуподписаныты Покорнѣйши Ваши раби знаіѭтъ каквы машинации употрѣбява Грьцката Патріархія, за да компрометирува прѣдъ В. Ц. Правителство и прѣдъ свѣта възобновенѫтѫ Българскѫ Црьквѫ, нъ въ сѫщото врѣмя знаіѭтъ и двигателя на тыя нейны машинаціи. Важностьта на вещественнѫтѫ загубѫ, коіѭто прѣтърпява грьцката Патріархія чрѣзъ освобожденіето на нашѫтѫ църквѫ, е доволна причина, която да истълкува спекулативныты изверженія и афоризмы, които стрѣля врьху Негово Блажество и врьху другыты ни владыци; обаче всичкыты тыя противухристіанскы постѫпкы неправятъ друго, освѣнь да докарать на по-высокъ стъпень отвращеніето на народа ни отъ грьцкѫтѫ Патріархіѭ и да увеличать привязаностьтѫ му къмъ истинныты негови Евангелскы Пастыри. И така покорнѣйшити Ваши раби, като увѣрявать Ваше Височество въ тѫіѫ истинѫ че Българскый народъ нѣма никога да ся отдѣли отъ народныты си Пастыры, които прѣдставлявать желаніето му отъ двѣнадесять годины насамъ, молять Го най-покорно да не дава никакво вниманіе на злонамѣренниты увѣрения на Грьцкѫтѫ Патріархіѭ касателно до нашиты народы, да има пълно довѣріе въ прѣдставленіята на Негово Блажество Екзарха, който вече изражява дѣйствителното желаніе на народа. Съврѣменно умолявать Ваше Височество да обърне мѫдрото си вниманіе врьху голѣмѫтѫ нуждѫ, която ся чювствува най-много въ сегашнити обстоятелства да ся нарѣдять Архіереи по всичкиты Епархіи, които испълнявать условіята на В. Ц. Ферманъ, и да благоизволи да одобри и подтвърди по-скоро органическый Уставъ на Екзархіѭтѫ, за да ся устрои нашата Църква, и така да ся увѣнчяе великото благодѣяніе на В. Ц. Правителство къмъ вѣрный Българскый народъ.

Имамы честь да сми на Ваше Высочество

Цариградъ 8 Іуніа 1872

Нижайши и Покорнѣйши раби.

(Слѣдуватъ печатытѣ мухтарскы и дрг.)

Ваше Блаженство

Въ отговоръ на неправедныты и смѣшныты изверженія и отлѫченія, които стрѣля грьцката Патріархія врьху Ваше Блаженство и другыты Българскы архіереи по случай на възобновленіето на народнѫтѫ ни църквѫ, Българскый народъ нѣма друго какво да прави освѣнь да прѣмине съ прѣзрѣніе и съ съжаленіе тыя изверженія и отлѫченія и да ся моли Всепросвѣщающему да просвѣти лѣжащыты въ тмѣ и сѣни страстей.

Ваше Блаженство нека бѫде увѣрено, че догдѣ е То съ народа, народътъ ще бѫде неотдѣлянъ отъ Него. Народътъ иска Българскѫ църквѫ, за да го води на пѫтѭтѫ на спасеніето и да го изведе отъ нравственный упадъкъ, въ който сѫ го вьрлили иноземныты чюжди пастыры: това е всичката сумма на народныты искания и това е съврѣменно и оправданіето на тыя исканія.

По милостьтѫ и благоволеніето на В. Ц. Правителство народныты желанія ся испълнихѫ, като ся припозна законно възобновленіето на еднѫ Българскѫ црьквѫ; другото остава въ рѫцѣтѣ на Ваше Блаженство.

Ваше Блаженство,

Народътъ има обърнаты очитѣ си къмъ Васъ и ся надѣе на Васъ. Дързайте и крепѣте ся, за да му поставите пастыри съ опытано родолюбіе и достойны за высокото имъ назначеніе не по схымѫ-тѫ си, а по качествата си и характера си, зачтото не е Пастырскый жезълъ, който управлява стадото а рѫката, която го дьржи. Освѣнь това, Ваше Блаженство, нуждата е въпіѭща за по-скорото избраніе на Екзархійскый Съвѣтъ и слѣдъ него и на Епархійскыты съвѣты, зачтото само чрѣзъ опрѣдѣленіето на тыя съвѣты ще може да излѣзе народътъ отъ общинското разстройство, въ което го е ввьрлила църковната анархія.

За тѫіѫ цѣль Молимъ Ваше Блаженство да врѫчи на Н. Высочество Великый Везирь прошеніето, съ което придружавамы настоящето си.

Цѣлуіѭщи Честнѫтѫ ви десницѫ, просимъ благословеніето Ви и съ дълбоко Почитаніе остаямы

На Ваше Блаженство

Ц градъ 11 Іуніа 1872 Покорни духовни чада.

(Слѣдуватъ подписытѣ)

Два благодарителны адресы ся пратили отъ Нишъ до Н. Пр. Г. Г. Викторъ Нишскый за да ся прѣдадѫтъ единътъ на Н. Им.Величество Султана и другыйтъ на Н. В. Великыя Везирь. Тѣзи адреси носятъ печатытѣ на Нишската и на околнытѣ градове общины и на много Еснафи. Сичкытѣ печаты сѫ на брой 50, съдържаніето имъ е израженіе на радость и благодарность на населеніето за опредѣленіето на Н. Пр. Г. Г. Виктора за Митрополитъ Нишскый. Адресытѣ които можахмы сами да видимъ сѫ направены доста красиво: добра дебела книга, по кранщата съ златны кенары и отгорѣ пакъ позлатено изображеніе лучи на заря. Подобенъ благодарителенъ адресъ ся проводилъ особно и до Н. Бл. Патріархътъ Ни. Ный ся радвамы и честитимъ на Н. Пр. Г. Г. Виктора този, за него, многоцѣненъ дарь отъ странѫ на паството му за което дано той и дѣломъ ся покаже достоенъ.

— Научавамы ся че Русенци избрали измежду подгласнитѣ и поискали да ся рѫкоположи за архіерей на Епархіѭтѫ имъ Архимандритъ Григорій, но защото туй избираніе ся видѣло не толкозъ редовно и не отъ цѣлѫтѫ Епархія, Св. Синодъ и Съвѣтътъ писали назадъ въ Русе да стане ново избираніе и спорѣдъ рѣшеніето на народный съборъ въ съединеніе и съ Силистренскѫтѫ Епархіѭ.

А споредъ както тука ся мысли и говори вчера вече трѣба да е станѫло повторителното избираніе въ Русе, наедно съ Силистренскѫтѫ Епархіѭ, а тъй сѫщо и въ Шуменъ наедно съ Варненскѫтѫ Епархіѭ.

Ный ся радувамы наистинѫ за натъкмяваніето владыци по Епархіитѣ отъ Дунавскый Вилаятъ, дѣто такожде сѫ потрѣбны, но ако земемъ въ вниманіе нуждытѣ които иматъ отъ владыцы Епархіитѣ въ южнѫ Тракыѭ и особенно въ Македоніѭ, като гледамы че ни за еднѫ отъ тѣзи Епархіи до сега не си е промыслило да ся прати владыка, нашата радость ся прѣобраща въ печаль, защото невидѣхмы отъ нашитѣ духовны лица онова самопожертвованіе което приличаше на званіето имъ и което ся очакваше отъ тѣхъ. Вмѣсто да поискатъ самы да помогнѫтъ за доискарваніе на народното дѣло посвятивше себе си на служеніе тамъ дѣто нуждата изискува, прѣдпочетохѫ своето спокойствіе и даже подѣйствувахѫ да бѫдѫтъ избраны тамъ дѣто тѣмъ бѣ изгодно. Та и самытѣ Епархіи отъ Дунавскый Вилаетъ ся отнесохѫ малко своекорыстно, като ся погрыжихѫ по напрѣдъ за себе си и забравихѫ страданіята на своитѣ братія тамо дѣто борбата между гърцы и Българи е въ силѫтѫ си. То ще каже че ный ся невъсползувахмы отъ обстоятелствата да помогнемъ на братіята си и оставихмы гы на расхыщеніе. А кой може да ни поручителствува че утрѣ ный ще можемъ да извършимъ това което вчера можахмы? За сега извѣстното е че съ равнодушіето си и съ прѣдпочитаніето на онова което е намъ по угодно ный турихмы изново въ прѣмеждіе Македонскытѣ Епархіи.

— Вчера Н. Блаженство, заедно съ Н. Прѣосв. Св. Търновскаго ходихѫ при Н. В. Великый Везирь и отъ тамо при Н. Вис. Министра на иностраннытѣ дѣла. Освѣнь честитеніето на новыйтъ знакъ на Високото Царско благоволеніе къмъ Н. Высочество В. Везиръ, посѣщеніето на Н. Блаженство е имало, както ся научавамы и по другѫ цѣль. Необходими нѣкои истълкованія върху теченіето на работытѣ и особенно върху испълненіето условіята на десетыйтъ членъ отъ Фермана за Българскѫтѫ Екзархіѭ, е былъ прѣдметъ на разговора на Н. Б. Блаженство съ поменѫтытѣ височайши лица.

На Галата има една церква Св. Никола, въ коіѭто подирь като отслужатъ Гърцытѣ на языка си извършва ся служба и на славянски языкъ отъ единъ славенинъ попъ. На 11 того славянина попъ когато служалъ поменувалъ при другытѣ и името на Русскыя царь. Гърка былъ тамъ и му казалъ че не бывало да поменува името на Александра защото тука не было Русска земя но Грьцка (?!) Славянина ся противилъ на туй като казалъ че испълва заповѣдитѣ на онези които сѫ го опрѣдѣлили за свещенникъ тамъ а не ся покорява на чужда за него власть, за туй станало скарваніе и сборачкваніе било въ олтаря, помежду двата попа· но както и да е славяниньтъ попъ можалъ пакъ да искара службѫтѫ си. При многото заплашванія Гърцкътъ попъ рекълъ на Славянина че ще го афоресать. Отъ тѫзи постѫпкѫ на Гърка попъ види ся че Грьцкото духовенство не мразяло само насъ но и Русситѣ, и всичко което е славянско за туй то може да има намѣреніе да афореса и Русското духовенство и да проводи всичкытѣ Славяны въ пъкълътъ (?!) и за тѣхъ да има широко мѣсто въ рая (?!) Попъ човѣкъ (но защото е грькъ) да прави таквызь смутове и то въ черквѫ, въ олтаря въ врѣмето на Божественната служба, наистина е безнравственно, противохристіянско, дивашко нѣщо; ако нема срама отъ хората поне нема ли грѣхъ отъ Бога? Славяниньтъ щѣлъ да ся оплачи, види ся на Русс. посолство, за туй докаченіе което му направили·

— Византисъ пише че миналата срѣда въ Ягджи-ханъ ся сбили пакъ гърци и Българи. Българитѣ, казва Византисъ ся свадили съ гърцитѣ и захвапали ужь да псуватъ Великѫтѫ черквѫ и Н. Св. Патріарха. Гърцитѣ като немогли да търпятъ да ся хули В. черква и Патріархътъ сбили ся съ Българитѣ, тъй щото нужда станѫло да дойде мѣстната власть за да въстанови спокойствіето като излови и първытѣ виновницы на това сбиваніе. Гъркътъ вѣстникаръ исказва желаніе щото полицейската власть да накаже по законътъ тѣзи смутители за примѣръ на другытѣ и за да ся не случватъ за напрѣдъ таквызи распри които раздразневать духоветѣ на миролюбивытѣ граждяны. — Ако кажемъ да ся намѣсимъ и ный въ тѫзи расправѫ, исказали быхмы желаніе между изловенитѣ да хванѫтъ и самыйтъ редакторъ на Византисъ та да дадѫтъ и нему нѣкой урокъ отъ тѣзи които желае той за другытѣ смутители, като единъ отъ тѣхъ и самъ той. И кой другъ ако не гърцитѣ вѣстникари сѫ които раздразневатъ духоветѣ на миролюбивытѣ граждяны? Българитѣ были псували Черквѫтѫ и Патріархътъ! Никой Българинъ не ще ся намѣри да хули черквѫтѫ защото никой нѣма отъ тѣхъ който да ся отрича отъ Православнѫтѫ черквѫ, и нито Патріархътъ. Гърцитѣ сѫ които ны кълнятъ, а които кълнятъ тѣ и псуватъ, защото и едното и другото сѫ свойственны на единьизы и безнравственны хора· Българитѣ и Патріархътъ имъ проклинахѫ ли нѣкого? при всичко че можахѫ да имъ повърнѫтъ съ колата клѣтвытѣ. Но Священноначалникътъ на Българитѣ въ окрѫжнытѣ си писма до стадото си, нищо освѣнь миръ и любовь не имъ е прѣпорѫчалъ. Българскытѣ вѣстници никога не сѫ спохѣнѫли името на Вселенскый Патріархъ безъ пристойныйтъ му титулъ Н. Святейшество, а какъ ся отзивать грьцкытѣ вѣстници за Българскый Екзархъ? Колко и каквы не издума Типосъ връзъ личностьтѫ му, и кой не? Та и самъ Византисъ въ този истый еще листъ като спомянува за ходеніето на Н. Блаженство при Хамди паша Русенныйтъ главень управитель не ся ли изразява страсно и грубіянскы: Изверженныйтъ Българскый Екзархъ съ двамина отъ онези които сѫ около него прѣждебывши владыцы ходили. .. а да кажеше само Българскыйтъ Екзархъ съ двамина отъ неговытѣ владыци, не щѣше ли да ся разбере? Но когато самытѣ грьцкы вѣстникари ся показватъ таквызъ грубіяны, какво трѣба да ся чака отъ простыйтъ имъ народъ?

Бѣхмы писали горнето когато ся научихмы за подробноститѣ на съобщеніята отъ Византисъ. Наши нѣкои Българи отъ Ягджи ханъ като вечерели въ лукантѫтѫ при наздравваніе повыкали: Да живѣе Султаньтъ, да живѣе Екзархътъ! Това было то голѣмытѣ хулы връзъ черквѫтѫ и връзъ Патріарха, които немогли да търпятъ гърцитѣ, но отишли та повикали заптіета и като излѣзвали Българитѣ изъ лукантѫтѫ тѣ гы хванѫли Но при испитванията за тѣзи оклеветанія, Ермении и Турци които ся намѣрили тамо освидѣтелствували невинностьтѫ на Българитѣ, и гърцитѣ оставали присрамени; но имали срамъ у гърцитѣ?

— Въ Вѣнѫ дружеството Конкордія състояще отъ вѣстникари и писатели, подало отнѣкынъ прошеніе на министерството на финанціитѣ за да ся уничтожатъ тимбритѣ (пуловетѣ) които лѣпять по вѣстницитѣ и по извѣстіята, понеже были затруднявали духовното и политическото развитіе на народа и въспирало печатарскѫтѫ промышленность.

— Типосъ казва че неговътъ дописникъ отъ Солунъ му съобшилъ важно озвѣстіе. Солунскытѣ гърцы уловили нѣка ны писма отъ Солунскыйтъ владыка, (едно врѣме Търновскый Неофитъ) и ужь тѣзи писма обвинявали реченныйтъ владыка че държелъ съ Българитѣ. Реченныйтъ вѣстникъ ся обѣшава да обнародва тѣзи писма и ный ще видимъ каква ще бѫде и тъзи грьцка дубара

— Хърватитѣ които ся намѣрвать тука въ Цариградъ въ мѣняваніето на главатарина на еснафътъ си свадили ся и ся раздѣлили на два стана. Двѣтѣ партіи послѣ това станѫли съгласны да рѣшатъ тѫзи по между си распрѭ съ едно чудновато условіе, да излѣзатъ на Ибрахимъ Паша чаирѫ и тамъ да ся біѭтъ съ замѣраніе съ камьніе и която партія надвіе тѣхното да ся сбѫди. Рекли и направили; но благодареніе на полиціѭтѫ че прѣдизвѣстена пристигнѫли съ врѣме и распиляли сбитытѣ. Че беки самы за еднѫ маскарѫ ный Славенитѣ!

— Съ благодареніе ся научавамы че Тѣхно Благородіе Г-нъ Крстевичь и Г. Х. Иванчо Пенчовичь възнаграждаемы за вѣрнытѣ си услугы къмъ държавѫтѫ ся възвышили по чину и на оброкътъ имъ ся прибавило еще по 5,000 гр. заплата. Честитимъ на ТТ. ББ. наградѫтѫ и молитствувамы имъ всяко прѣуспѣваніе.

— Вчера станѫло на Халкы честитото обрѫченіе на ученыйтъ нашъ съотечественникъ Г-нъ М. Балабанова съ музолюбивѫтѫ но голѣмѫ дъщеріѭ на учеполюбиваго изъ нашихъ же Г-на Д. Гешоглу. Изборътъ и отъ двѣтѣ страны е отъ най-сполученитѣ и оправдава напълно дълбокомысленыйтъ опытъ на нашитѣ стары приговоръ; „Господь не избира а събира." Намъ убо не остава освѣнь да честитимъ Г-ну Гешеглу достолѣпното зарѫчваніе, достойнѣйшему же обручнику благополучнѣйшето рѣшеніе своего ему въпроса и да му кажемъ: На добрь часъ и честита му радость.

— Султаньтъ подарилъ на Великый Везиръ фотографическото си изображеніе богато украсено, въ знакъ на высокото си къмъ него благоволеніе

— Тюркы казува че споредъ единъ телеграмъ полученъ съ врѣме прѣзъ него день Мидхатъ паша щѣлъ да ся навезе на параходътъ въ Александрета за да дойде въ Цариградъ.

Истыйтъ вѣстникъ пише че отнѣкинъ валѣло въ Яболь таквъ силенъ градъ щото причинилъ голѣмы пагубы въ градътъ. При всичко че градътъ былъ ограниченъ въ малко пространство едва на часъ отъ градътъ но освѣнь загубытѣ въ полето има много овцы и козы избити еще и двѣ дѣца.

✝

Г. Василъ Игнатовъ единъ отъ заточенытѣ Българы въ Кютая ся поминѫлъ на 18 Марта. Богъ да го прости, вѣчная му память.

ИЗВѢСТІЯ.

— Общината на Горнѭ Орѣховицѫ при Търново търси двама учители, които при другытѣ необходимы за управленіето на едно добрѣ наредено училище качества и знанія да могѫтъ да прѣдаватъ еще и языцытѣ Турскый и Френскый. Които отъ учителитѣ могѫтъ да зематъ на себе си тѣзи задълженія, нека ся отнесѫтъ за споразумѣніе на право до общинѫтѫ въ Горня Орѣховицѫ.

А на частното до насъ съобщеніе отъ реченнѫтѫ общинѫ ный отговарямы че на този часъ не знаемъ да има на расположеніе учители таквызь каквито търсятъ тѣ, освѣнь Г. К. Поповича въ Видинъ, и Г-на Т. Коджаоглу въ Плевенъ. Споредъ както си ный прѣдставямы и двѣтѣ тѣзи лица могѫтъ да задоволятъ изискванията на Г. Орѣховчены, а като можемъ да прѣпорѫчимъ тѣзи лица и въ всяко друго отношеніе ный прѣдлагамы и на двѣтѣ страны да ся отнесѫтъ взаимно за споразумѣніе.

Подписаный имамъ честь да извѣстѭ на всичкы любители на народното просвѣщеніе, какво отварямъ книжарницѫ и въ Свѣщовъ, въ коіѭто щѫть ся намѣрать за продань отъ всичкы Българскы книги, по най-умѣренѫ цѣнѫ, както и всякаквы потрѣбны нѣща за въ училищата.

Оныя приятели, които имѫтъ потрѣбѫ отъ книги, могѫтъ да ся отнасять и до това заведеніе, и нека бѫдать увѣрени че щѫть оставать благодарни отъ послугѫтѫ ми.

При това, извѣстявамь още. какво поставямь за управитель на това заведеніе Г-на Алека А. Крстевичя, който и ще подписва за мене.

Съ почитаніе вашь

Свищовъ. 11-й Мая 1872. *Д. В. Манчевъ*

— По слѣдствіе на нѣкои побърквания въ печатаніето, минѫлый брой отъ листътъ ни окъснѣ да излѣзе съ врѣме и за туй не пристигнѫ и да ся испроводи на нѣкои мѣста съ първѫтѫ пощѫ, по тѫзи истѫтѫ причина окъснѣ отпечатваніето и на редовнѫтѫ ни притуркѫ. Отстранена же тая малка спънка листътъ и притурката встѫпвать въ назначеното врѣме на издаваніето си.

Извѣстявамы на тукашнитѣ наши спомоществователи както и на външнытѣ че смы извадили отъ службѫ на раздаваніе на В. Македоніѭ Ивана Х. Петрова, както по напрѣдъ и Стефана Кара-костова, щото за напрѣдъ да нѣматъ никакво земаніе, даваніе съ тѣхъ за нашѫ смѣткѫ.

„ПРОМЫШЛЕНІЕ"
Българско Печатарско Дружество
ВЪ ЦАРИГРАДЪ.

Б. П. Д. „Промышленіе," като отвори една *Книгопродавница* тука въ Цариградъ умолява всичкытѣ наши книгопродавцы и книгоиздатели да испратіѭтъ до реченнѫтѫ Книгопродавницѫ отъ книгытѣ си, които ще пріема да продава за смѣтката имъ съ еднѫ въ особенно споразумѣніе, опредѣленъ отстѫпкъ за правдинѫ на Книгопродавницѫтѫ.

Пріемѫтъ ся порѫчванія и за книги на чужды езыцы, стига само порѫчванията да бѫдѫтъ сдружены съ стойностьтѫ на поканытѣ книги.

Понеже управленіето на Книгопродавницѫтѫ е възложено на Г-на Ив. Г. Говедарова, заради това за условія, порѫчванія и за всичкы работы относяще ся до Книгопродавницѫтѫ, всѣкый ще ся отправя до него съ този адресъ:

Г-нъ Ив. Г. Говедаровъ,
Управитель на Книгопродавницѫтѫ на
Б. П. Д. „Промышленіе"
Тахта-кале, срѣщу Балъ-капанъ № 10,

а писмата, които ся отнасіѭтъ частно за работы на Дружеството ще са адресирѫтъ тъй:

Г-нъ Ив Г. Говедаровъ,
За Настоят. на Б. П. Д. „Промышленіе"

Дружеството умолява и всичкытѣ Читалища и частны лица, до които е испратило отъ издаденытѣ си книги, да побързѫтъ съ внасянето на стойностьтѫ имъ.

Цариградъ 26 Май 1872.

Писарьтъ на Дружеството
Н. П. Недѣлковичъ.

Редакторъ и Издатель **П. Р. Славейковъ**